

¹Willst du dich, Israel, bekehren, spricht der HERR, so bekehre dich zu mir. Und so du deine Greuel wegtust von meinem Angesicht, so sollst du nicht vertrieben werden.²Als dann wirst du ohne Heuchelei recht und heilig schwören: So wahr der HERR lebt! und die Heiden werden in ihm gesegnet werden und sich sein rühmen.³Denn so spricht der HERR zu denen in Juda und zu Jerusalem: Pflügt ein Neues und säet nicht unter die Hecken.⁴Beschneidet euch dem HERRN und tut weg die Vorhaut eures Herzens, ihr Männer in Juda und ihr Leute zu Jerusalem, auf daß nicht mein Grimm ausfahre wie Feuer und brenne, daß niemand löschen könne, um eurer Bosheit willen.⁵Verkündiget in Juda und schreiet laut zu Jerusalem und sprecht: "Blaset die Drommete im Lande!" Ruft mit voller Stimme und sprecht: "Sammelt euch und laßt uns in die festen Städte ziehen!"⁶Werft zu Zion ein Panier auf; flieht und säumt nicht! Denn ich bringe ein Unglück herzu von Mitternacht und einen großen Jammer.⁷Es fährt daher der Löwe aus seiner Hecke, und der Verstörer der Heiden zieht einher aus seinem Ort, daß er dein Land verwüste und deine Städte ausbrenne, daß niemand darin wohne.⁸Darum ziehet Säcke an, klaget und heulet; denn der grimmige Zorn des HERRN will sich nicht wenden von uns.⁹Zu der Zeit, spricht der HERR, wird dem König und den Fürsten das Herz entfallen; die Priester werden bestürzt und die Propheten erschrocken sein.¹⁰Ich aber sprach: Ach HERR HERR! du hast's diesem Volk und Jerusalem weit fehlgehen

¹إِنْ رَجَعْتَ يَا إِسْرَائِيلُ يَقُولُ الرَّبُّ، إِنْ رَجَعْتَ إِلَيَّ وَإِنْ تَرَعْتَ مَكْرَهَانِكَ مِنْ أَمَامِي، فَلَا تَبِيَهُ.²وَإِنْ خَلَفْتَ، حَيْثُ هُوَ الرَّبُّ بِالْحَقِّ وَالْعَدْلِ وَالْيَزِّ قَتَسَتْكَ الشُّعُوبُ بِهِ وَبِهِ يَفْتَحِرُونَ.³لَآئِهَ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ لِرِجَالِ يَهُودَا وَلَأُورُسَلِيمَ، اخْرُتُوا لِأَنْفُسِكُمْ حَرْثًا وَلَا تَزْرَعُوا فِي الْأَشْوَالِ.⁴اخْتَنُوا لِلرَّبِّ وَانْزِعُوا عُزْلَ قُلُوبِكُمْ يَا رِجَالِ يَهُودَا وَسُكَّانَ أُورُسَلِيمَ، إِنَّمَا يَخْرُجُ كَثَرٌ غَيْطِي، فَيُحْرِقُ وَلَيْسَ مِنْ يُطْفِئُ بِسَبَبِ شَرِّ أَعْمَالِكُمْ.⁵أَخْبِرُوا فِي يَهُودَا وَسَمِعُوا فِي أُورُسَلِيمَ وَقُولُوا، اصْرُبُوا بِالْبُوقِ فِي الْأَرْضِ. تَأَدُّوا بِصَوْتِ عَالٍ وَقُولُوا، اجْتَمِعُوا فَلِنُدْخُلِ الْمُدُنَ الْحَصِينَةَ.⁶ارْقِعُوا الرَّايَةَ تَحْوَ صِهْيَوْنَ. اخْتُمُوا. لَا تَقِفُوا. لَأَنِّي آتِي بِشَرٍّ مِنَ الشَّمَالِ وَكِبْشِرٍ عَظِيمٍ. قَدْ صَعِدَ الْأَسَدُ مِنْ غَابِيهِ وَرَحَفَ مُهْلِكُ الْأَمَمِ. خَرَجَ مِنْ مَكَانِهِ لِيَجْعَلَ أَرْضَكَ حَرَابًا. تُخَرَّبُ مُدُنُكَ فَلَا سَاكِنَ.⁸مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ تَنْطَفِئُوا بِمُسُوحِ الطُّمُوءِ وَوَلُولُوا لَآئِهَ لَمْ يَزِدَّ حُمُوءُ غَضَبِ الرَّبِّ عَنَّا. وَيَكُونُ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ، يَقُولُ الرَّبُّ، أَنَّنِي قَلْبُ الْمَلِكِ يَغْدُمُ، وَقُلُوبُ الرُّؤَسَاءِ. وَتَحْجِرُ الْكَهَنَةُ وَتَتَعَجَّبُ الْأَنْبِيَاءُ.¹⁰قُلْتُ، أَوَيْ يَا سَيِّدَ الرَّبِّ، حَقًّا إِنَّكَ خِدَاعًا خَادَعْتَ هَذَا الشَّعْبَ وَأُورُسَلِيمَ، قَائِلًا، يَكُونُ لَكُمْ سَلَامٌ وَقَدْ بَلَغَ الْبَشِيفُ النَّفْسَ.¹¹فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ يُقَالُ لِهَذَا الشَّعْبِ وَأُورُسَلِيمَ، رِيحٌ لَافِحَةٌ مِنَ الْهَضَابِ فِي الْبَرِّيَّةِ تَحْوَ بَيْتِ سَعْيِي، لَا لِلتَّذَرِيَّةِ وَلَا لِلتَّنْقِيَةِ.¹²رِيحُ أَسَدٍ تَأْتِي لِي مِنْ هَذِهِ. الْآنَ أَنَا أَيْضًا أَحَاكِمُهُمْ.¹³هُوَ دَا كَسَحَابٍ يَصْعَدُ وَكَزُرِّيغَةٍ مَرْكَابُهُ. أَسْرَعُ مِنَ الشُّسُورِ حَيْثُهَا. وَبَلَّ لَنَا لَنَا قَدْ أَخْرَبْنَا.¹⁴أَغْسِلِي مِنَ الشَّرِّ قَلْبَكَ يَا أُورُسَلِيمُ لِتُخَلِّصِي. إِلَى مَتَى تَبِيتُ فِي وَسْطِكَ أَفْكَارِكَ الْبَاطِلَةِ.¹⁵لَآنَّ صَوْتًا يُخْبِرُ مِنْ دَانَ، وَتُسْمَعُ بَيْلِيَّةٍ مِنْ حَبِلِ أَفْرَايِمَ،¹⁶أَذْكُرُوا لِلْأَمَمِ. انْطَرُوا. أَسْمِعُوا عَلَى أُورُسَلِيمَ. الْمُخَاصِرُونَ أَتَوْا مِنْ أَرْضِ بَعِيدَةٍ قَيْطَلِفُونَ عَلَى مُدُنِ يَهُودَا صَوْتَهُمْ.¹⁷كَتَارِسِي حَقْلٍ صَارُوا عَلَيْهَا حَوَالِيهَا، لَآئِهَ تَمَرَدَتْ عَلَيَّ يَقُولُ الرَّبُّ.¹⁸طَرِبْتُكَ وَأَعْمَالُكَ صَنَعَتْ هَذِهِ لَكَ. هَذَا شَرُّكَ. فَإِنَّهُ مُرٌّ. فَإِنَّهُ قَدْ بَلَغَ قَلْبُكَ.¹⁹أَحْسَانِي أَحْسَانِي. تُوجِعُنِي جُدْرَانُ قَلْبِي. يَبْنُ فِي قَلْبِي. لَا أَسْتَطِيعُ السُّكُوتَ. لَأَنَّكَ سَمِعْتَ يَا تَفْسِي صَوْتَ الْبُوقِ وَهَتَافِ الْحَرْبِ.²⁰يَكْسِرُ عَلَى كَسْرِ نُوبِي، لَآئِهَ قَدْ حَرَبْتُ كُلَّ الْأَرْضِ. بَعَثَهُ حَرِبْتُ خِيَامِي وَشَقَقِي فِي لَحْطَةٍ.²¹حَتَّى مَتَى أَرَى الرَّايَةَ وَأَسْمَعُ صَوْتَ الْبُوقِ.²²لَآنَّ شَعْيِي أَحْمَقُ. إِنِّي لَمْ يَعْرِفُوا. هُمْ

lassen, da sie sagten: "Es wird Friede mit euch sein", so doch das Schwert bis an die Seele reicht.¹¹ Zu derselben Zeit wird man diesem Volk und Jerusalem sagen: "Es kommt ein dürrer Wind über das Gebirge her aus der Wüste, des Weges zu der Tochter meines Volks, nicht zum Worfeln noch zu Schwingen."¹² Ja, ein Wind kommt, der ihnen zu stark sein wird; da will ich denn auch mit ihnen rechten.¹³ Siehe, er fährt daher wie Wolken, und seine Wagen sind wie Sturmwind, seine Rosse sind schneller denn Adler. Weh uns! wir müssen verstört werden."¹⁴ So wasche nun, Jerusalem, dein Herz von der Bosheit, auf daß dir geholfen werde. Wie lange wollen bei dir bleiben deine leidigen Gedanken?¹⁵ Denn es kommt ein Geschrei von Dan her und eine böse Botschaft vom Gebirge Ephraim.¹⁶ Saget an den Heiden, verkündiget in Jerusalem, daß Hüter kommen aus fernen Landen und werden schreien wider die Städte Juda's.¹⁷ Sie werden sich um sie her lagern wie die Hüter auf dem Felde; denn sie haben mich erzürnt, spricht der HERR.¹⁸ Das hast du zum Lohn für dein Wesen und dein Tun. Dann wird dein Herz fühlen, wie deine Bosheit so groß ist.¹⁹ Wie ist mir so herzlich weh! Mein Herz pocht mir im Leibe, und habe keine Ruhe; denn meine Seele hört der Posaunen Hall und eine Feldschlacht²⁰ und einen Mordschrei über den andern; denn das ganze Land wird verheert, plötzlich werden meine Hütten und meine Gezelte verstört.²¹ Wie lange soll ich doch das Panier sehen und der Posaune Hall hören?²² Aber mein Volk ist toll, und sie glauben mir nicht; töricht sind

بُنُونَ جَاهِلُونَ وَهُمْ غَيْرُ قَاهِمِينَ. هُمْ حُكَمَاءُ فِي عَمَلِ
السَّرِّ، وَلِعَمَلِ الصَّالِحِ مَا يَفْهَمُونَ.²³ تَطَرُّتُ إِلَى الْأَرْضِ
وَإِذَا هِيَ خَرِبَةٌ وَخَالِيَةٌ، وَإِلَى السَّمَاوَاتِ قَلَا نُورَ
لَهَا.²⁴ تَطَرُّتُ إِلَى الْجِبَالِ وَإِذَا هِيَ تَرْتَجِفُ، وَكُلُّ الْإِكَامِ
تَقَلَّقَتْ.²⁵ تَطَرُّتُ وَإِذَا لَا إِنْسَانَ، وَكُلُّ طُيُورِ السَّمَاءِ
هَرَبَتْ.²⁶ تَطَرُّتُ وَإِذَا الْبُسْتَانُ بَرِّيَّةٌ، وَكُلُّ مُدْنِهَا تُفَصَّدُ
مِنْ وَجْهِ الرَّبِّ، مِنْ وَجْهِ حُمُومٍ عَصِيَةٍ.²⁷ لَأَنَّهُ هَكَذَا قَالَ
الرَّبُّ، خَرَابًا تَكُونُ كُلُّ الْأَرْضِ، وَلَكِنِّي لَا أَفْنِيهَا.²⁸ مِنْ
أَجْلِ ذَلِكَ تَنُوحُ الْأَرْضُ وَتُظْلِمُ السَّمَاوَاتُ مِنْ قَوْفٍ، مِنْ
أَجْلِ أَنِّي قَدْ تَكَلَّمْتُ. قَصَدْتُ وَلَا أَتَدَمُّ وَلَا أَرْجِعُ
عَنْهُ.²⁹ مِنْ صَوْتِ الْقَارِسِ وَرَامِي الْقَوْسِ كُلُّ الْمَدِينَةِ
هَارِبَةٌ. دَخَلُوا الْعَابَاتِ وَصَعِدُوا عَلَى الصُّحُورِ. كُلُّ الْمُدْنِ
مَتْرُوكَةٌ وَلَا إِنْسَانَ سَاكِنٍ فِيهَا.³⁰ وَأَبَتْ أَبْنَاهَا الْخَرِبَةَ، مَاذَا
تَعْمَلِينَ. إِذَا لَبِسْتَ قِرْمِزًا، إِذَا تَرَبَّسْتَ بِزِينَةٍ مِنْ ذَهَبٍ،
إِذَا كَحَلْتَ بِالْأَنْمِدِ عَيْنَيْكَ قَبَاطِلًا تُحَسِّنِينَ ذَاتَكَ، فَقَدْ
رَدَلَكِ الْعَاشِقُونَ. يَطْلُبُونَ نَفْسَكَ.³¹ لَأَنِّي سَمِعْتُ صَوْتًا
كَمَاحِصَةٍ، ضَيْقًا مِثْلَ ضَيْقِ يَكْرِئَةَ. صَوْتُ ابْنَةِ صِهْيُونَ
تُزْفِرُ. تَبْسُطُ يَدَيْهَا قَائِلَةً، وَيْلٌ لِي لَأَنَّ نَفْسِي قَدْ أُغْمِيَ
عَلَيْهَا بِسَبَبِ الْقَائِلِينَ.

sie und achten's nicht. Weise sind sie genug, Übles zu tun; aber wohltun wollen sie nicht lernen.²³ Ich schaute das Land an, siehe, das war wüst und öde, und den Himmel, und er war finster.²⁴ Ich sah die Berge an, und siehe, die bebten, und alle Hügel zitterten.²⁵ Ich sah, und siehe, da war kein Mensch, und alle Vögel unter dem Himmel waren weggeflogen.²⁶ Ich sah, und siehe, das Gefilde war eine Wüste; und alle Städte darin waren zerbrochen vor dem HERRN und vor seinem grimmigen Zorn.²⁷ Denn so spricht der HERR: Das ganze Land soll wüst werden, und ich will's doch nicht gar aus machen.²⁸ Darum wird das Land betrübt und der Himmel droben traurig sein; denn ich habe es geredet, ich habe es beschlossen, und es soll mich nicht reuen, will auch nicht davon ablassen.²⁹ Aus allen Städten werden sie vor dem Geschrei der Reiter und Schützen fliehen und in die dicken Wälder laufen und in die Felsen kriechen; alle Städte werden verlassen stehen, daß niemand darin wohnt.³⁰ Was willst du alsdann tun, du Verstörte? Wenn du dich schon mit Purpur kleiden und mit goldenen Kleinoden schmücken und dein Angesicht schminken würdest, so schmückst du dich doch vergeblich; die Buhlen werden dich verachten, sie werden dir nach dem Leben trachten.³¹ Denn ich höre ein Geschrei als einer Gebälerin, eine Angst als einer, die in den ersten Kindesnöten ist, ein Geschrei der Tochter Zion, die da klagt und die Hände auswirft: "Ach, wehe mir! Ich muß fast vergehen vor den Würgern."